

El British Club, aïllat dins l'illa

Majorca Island

Entre els milers de residents britànics a Mallorca, n'hi ha una minoria que viu a l'illa com si fos una vella colònia de l'imperi. Mantenen el seu propi sistema de vida aïllats de la resta de Mallorca.

Aïllats dins l'illa, aquests particulars mallorquins no tenen cap relació ni amb l'àmbit socio-cultural on viuen ni amb els altres ciutadans. Gairebé tots superen l'edat de la jubilació i els seus ingressos solen ser exclusivament els que es deriven de la pensió que cobren. Són britànics, sí, però no han viscut a la Gran Bretanya. Normalment es tracta de gent que ha viscut, inclús nascut, pràcticament tota la seva vida a les antigues colònies de Sa Graciosa Majestat. Amb els processos descolonitzadors molts d'ells intentaren fixar residència a britània. Però acostumats als càlids climes tropicals, se'ls va fer impossible aguantar el fred anglès.

Com que no són potentats no es podien permetre el luxe d'anar-se'n a viure una daurada jubilació als paradisos del Carib. Es tracta de gent de classe mitjana: viudes de militars, militars retirats, ex-comerciants, ex-diplomàtics de rang inferior...

Sense adaptar-se a la metròpoli i havent perdut el món que coneixien, Mallorca se'ls aparegué com el lloc ideal per a viure. Eren els anys 50 i Mallorca començava a ser coneguda arreu d'Europa. Bon clima, gent amable i servicial per a l'estranger i, sobretot, un nivell de vida considerablement inferior que els permetia viure molt confortablement, inclús convertir-se en una certa elit socio-econòmica a la Mallorca d'abans del boom turístic.

Ben aviat s'instal·laren uns centenars de britànics en aquella paradisiaca illa, que només es trobava a unes hores de Londres. Fundaren —no podria ser d'altra manera entre britànics— un club propi, el British Club, que els permetia —i permet encara, ja que és obert— mantenir unes estretes relacions entre tots els membres de la colònia. Un club que, a pesar d'estar teòricament obert a tothom —això sí, sempre que es parli perfectament l'anglès ja que ells no parlen ni castellà ni, tampoc,

català—, el cert és que es tracta d'un món completament tancat. Quasi ningú a Mallorca en coneix l'existència, ni tampoc ells tenen un especial interès a donar-se a conèixer.

Però aquest món artificial, fora de lloc, a poc a poc ha anat perdent part de la seva esplendor. Els temps avancen i les pensions no augmenten al mateix ritme que els preus. Els, en altra hora, adinerats britànics han perdut bona part del seu poder adquisitiu. Com explica l'únic membre mallorquí del Club: "No sé com s'ho fan però el cert és que fan miracles amb els diners. Són molt organitzats. Clar que

no els queda més remei".

S'han convertit en una mena de grup de venerables jubilats que llegeix només premsa en anglès, la que arriba de Londres o el *Majorca Daily Bulletin*; que juga al *snooker*, a *bridge*, que celebra les festes britàniques, que acudeix a la seva església anglicana —l'única de Mallorca— i que, inclús, té la seva pròpia ruta de *pubs* on clients i propietaris només parlen en anglès.

És una altra Mallorca. Una més de les moltes que el turisme ha creat artificialment. Una Mallorca amb una gran olor a naftalina.

Miquel Payeras